

Sygn. akt VI U 311/13

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2013 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy W. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek odwołania W. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 16 września 2013r., znak (...)

postanawia:

odrzucić odwołanie.

UZASADNIENIE

W. N. skierował do Sądu odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 16 września 2013r., znak (...) odmawiającej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu uznania przez lekarza orzecznika za osobę zdolną do pracy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. N. podlegało odrzuceniu.

Art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. stanowi, że sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W przedmiotowej sprawie W. N. występował do organu rentowego o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, do którego prawo wiąże się ze stwierdzeniem niezdolności do pracy. Z tego względu ubezpieczony był badany przez lekarza orzecznika ZUS, a potem miał możliwość złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS. O takiej możliwości był zresztą bardzo dokładnie pouczony. Stosowne pouczenie dotyczące tej kwestii, jak również odrzucenia odwołania przez sąd w przypadku nie zgłoszenia sprzeciwu, było zawarte na drugiej stronie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Pomimo tego W. N. nie złożył sprzeciwu, a odwołanie od decyzji ZUS oparł wyłącznie na zarzutach odnośnie orzeczenia lekarza orzecznika.

Wobec powyższego, na podstawie art. 477⁹ § 3¹ i 3² k.p.c. orzeczono jak w sentencji postanowienia.